

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

3die Serie. Nr. 17.

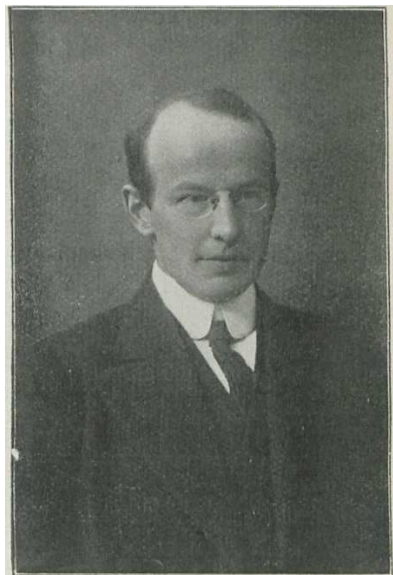
Juli 1922.

Gunnar Glarbo

in memoriam.

Da Aviserne ved Paasketid bragte Budskab om Landsdommer Gunnar Glarbos Død, var det med oprigtig Sorg, at vi gamle Regensianere, der hørte til Glarbos store Kreds af Venner, modtog denne Meddelelse.

Vi, der flyttede ind paa Gaarden kort efter Aarhundredskiftet, kunde ikke undgaa meget snart at lægge Mærke til Gunnar Glarbo. Som Student i 1897 fra Frederiksborg Latin-skole var han i Kraft af det til denne Skole knyttede Privilegium i en meget ung Alder bleven Alumne paa Regensen, hvor han med sin selskabelige Natur og sit livlige Temperament hurtig kom til at indtage en frem-skudt Plads i det kammeratlige Samliv, som i de Aar var i saa rig en Blomstring. Glarbo var Pipianer og var Partimand med Liv og Sjæl. Stærkt politisk interesseret som han var, følte han sig ret i sit Element, ogsaa naar han deltog i den harmløse og fornøjelige »Politik«, som drives indenfor den røde Gaards Mure, og mangfoldige snedige Slagplaner udklækkedes i Glarbos opfindsomme Hjerne. Paa Generalforsamlingerne paa Læsestuen og i Vækkerforeningerne var han en utrættelig og slagfærdig Debattør. Ogsaa fra mange glade Regensfester vil Glarbo mindes, ikke mindst i sin Egenskab af fortræffelig Festarrangør.

Som man vil forstaa, var det ikke tilfældigt, at Gunnar Glarbo, da det ved et privat Udflyttergilde, hvori han deltog, blev besluttet at gøre Skridt til Oprettelse af et Regensianersamfund, indvalgte i den forberedende Komité, og det tør nok siges, at det skyldtes ham mere end nogen anden, at Tanken om et saadant Samfunds Oprettelse blev virkeliggjort i 1904. Han blev da ogsaa en trofast Gæst ved Regensianersamfundets Sammenkomster, naar det var ham muligt at deltage i disse.

Om Gunnar Glarbos Livsgerning i øvrigt — hans Virksomhed som Birkefuldmægtig i Hørsholm, derefter som Politimester i Viborg og tilsidst som Dommer i Vestre Landsret — er Stedet ikke her til at tale. Andetsteds blev der herom ved hans Død udtalt mange smukke Lovord. Paa denne Plads skal han kun mindes som den elskværdige og fornøjelige Kammerat fra Regenstiden, som den udmærkede »Søn af den røde Gaard«.

Hjalmar V. Elmqvist.

Professor Julius Lassen.

Alle gamle Regensianeres Ven Professor Julius Lassen fyldte d. 4. Juli 75 Aar og var selvfølgelig Genstand for megen Hyldest fra Juristernes Side. Ogsaa Regensianerne mindedes Regensens gamle ærværdige Provst, og mange gode Ønsker om lykkelige Aar fløj til Sønderjylland, hvor Lassens stærke Beskedenhed havde drevet ham hen, mens Bygen trak over. Bene vixit, qui bene latuit. Men Folk, der virkelig rager op over Mængden, kan ikke saa let skjule sig, og Telegrafledningen til Ramshoved havde en travl Dag.

Den, der kender »Provsten«, ved, at om han end er emeritus, gammel er han ikke. Han er den, der møder først paa Mødeaftenerne i Regensianersamfundets Spilleklub, hellere for tidligt end for sent. Han har altid en god Historie, som, muntert fortalt, som den altid bliver, er sikker paa at blive modtaget med Begejstring. Provsten er hurtig blevet det faste Punkt ved vore smaa hyggelige Mødeaftener paa Regensen.

Men bærer »Provsten« sin Alder godt, viste Interessen for hans 75aarige Fødselsdag, at »Professoren« bærer den ikke mindre godt. Han har ikke lagt »ned sit Sværd«, men studerer med samme Flid som altid og er stadig villig til at bryde en Landse i en juridisk Diskussion. Saa anset er hans Pen og hans mundtlige Indlæg, at han betragtes som en af de farligste Modstandere i en Debat, uagtet han altid søger at dæmpe sine Stød. Det hændte engang, at en Modstander, hvis Selvfølelse var blevet vakt ved den Grundighed, hvormed Professor Lassen imødegik ham, udtalte omtrent følgende: »Nej, det kan jeg skam ikke være enig med Julius Lassen om«. Han var nær aldrig kommet til Orde for Munterhed.

Lad os bringe vor gamle »Provst« og vor beundrede Julius Lassen alle gode Ønsker. Maatte vi bevare ham glad og munter mellem os endnu mange Aar, saa vi kan glæde os med ham endnu mangan god Gang.

Hakon Jørgensen.

Professor Maar.

Da Professor M a a r i 1921 tog sin Afsked som Regenslæge, gled en karakteristisk Skikkelse ud af Regensens Horisont. Alle de Studenter, som er kommet i Berøring med Professor M a a r, der desværre alt for kort Tid fik Lejlighed til at være Regenslæge, vil have faaet stærkt Indtryk af denne ejendommelige Personlighed, som de sent vil glemme.

Naar man havde siddet i det lille spartanske Venteværelse med den store jernbeslagne Dragkiste og grundigt studeret de galliske Stik paa Væggene og møjsommeligt stavet sig igennem de latinske Vers under Winsløvs Portræt, havde man faaet den rette Introduktion til, efter nogen Ventetid, at betræde den roligt afklarede Humanists Studereværelse.

Man følte sig halvt kureret, naar man efter et venligt Haandtryk var blevet anbragt i en højrygget Stol ved det gamle dystre Egetræs-Arbejdsbord; og naar Professor M a a r havde trukket Øjenbrynene op og udkastet sit »Naa, hvad har saa De paa Hjerte«, saa indleddedes en Samtale, som virkede bedre end megen Medicin. Denne Samtale, som ofte drejede sig om alt muligt andet end netop Sygdommen, og som krydrede af et Utal af Anekdoter og fikse Paradokser, udgjorde som Regel en væsentlig Del af den Lægedom, som yderligere var nødvendig, saa at man ikke følte synderlig Trang til den Medicin eller Specialbehandling, som man havde Anvisning paa, naar man efter en rum Tids Forløb fjernede sig. Man havde mere Lyst til at følge den verdenserfarne Læges Raad om at søge Helbredelsen for sine smaa Skrøbeligheder i fri Luft og godt Selskab.

Man kom senere ofte igen. Selv om det ikke just var en svag Mave eller et Par Brillor, det drejede sig om, idet man ret hurtigt opdagede, at man i Professor M a a r havde fundet den ideelle Sjaelesørger, der med sit fine psykologiske Blik, sin rolige, afklarede Livsbetragtning og sin sikre Common-sense forstod at bringe Lise for de ungdommelige Bekymringer.

Det er beklageligt, at Professor M a a r allerede efter et Decenniums Forløb har ønsket at trække sig tilbage fra den Stilling, hvori han gjorde saa fortrinlig Fyldest.

Knud Larsen.

Til Medlemmerne.

Regensianersamfundets Bestyrelse har besluttet, at Medlemsbladet fremtidig skal udsendes i 4 ottesidige Numre om Aaret, for at det i højere Grad end tidligere, da det udsendtes med lange uregelmæssige Mellemlum, kan blive et Bindeled mellem Medlemmerne og bringe Pust derinde fra den røde Gaard, »der gemmer vore bedste Minder«.

Regensianersamfundets Formaal er, som bekendt, at samle forhenværende Regensianere til selskabelige Sammenkomster og paa andre Maader værne om de gamle Regensminder. Dette Formaal vil Bladet tjene. Ikke alle kan være Deltager i de selskabelige Sammenkomster, men Bladet kan bringe Bud fra disse Fester, og tage lidt med sig af den Oplevelse, det er for gamle Regensianere at være til Sold paa Regensen. Og er der mon nogen, der ikke kender dette, at han ganske umærkeligt i Tankerne er gledet tilbage til sin Regenstid ved at se eller høre Navnene paa nogle af sine samtidige, ja ofte blot en enkelts Navn.

Omend mange gamle Regensminder faar deres rette Farve ved at opfriskes i en munter Kreds af samtidige, saa bliver der dog en ikke ringe Del tilbage, som har Betydning for alle gamle Regensianere og fortjener at komme ud til den større Kreds. Dertil har vi vort Medlemsblad, men her er det ikke muligt for den enkelte at kunne gøre Fyldest, den rette Betydning og Værdi kan det først faa, naar det har ikke blot Medlemmernes passive Interesse men ogsaa deres aktive.

Mange Medlemmer har adskillige interessante Træk og Oplevelser at berette fra deres Regenstid, og disse Medlemmer bør gennem Bladet lade ogsaa andre faa Glæde deraf.

Bidragene bedes sendt til Sekretær Kristian Müller, Røddinggade 9, Kbhvn. B.

Medlemmerne erindres om, at der den første Lørdag i hver Maaned er Sammenkomst med Kortspil i Biblioteksstuen paa Regensen. Det er nogle overordentlige fornøjelige Sammenkomster, og foruden Lejligheden til at træffe sine samtidige, har man her ogsaa Lejlighed til at stifte nærmere Bekendtskab med andre gamle Regensianere og høre om deres Tids Regensliv.

Første Aften efter Ferien bliver Lørdag den 2. September.

Doktordisputats paa Regensen.

Ved Regensianersamfundets Rusgilde paa Regensen d. 26. November 1921, forsvarede Dr. J. F og sin til Regensianerfakultetet indleverede Afhandling:

»Kliniske Undersøgelser over Spiritus-Paavirkningen belyst i medicinsk, juridisk, filosofisk, zoologisk, historisk, astronomisk samt sammenlignende sprogvidenskabelig Henseende — med særligt Henblik paa Undersøgelse af Urinen.«

Handlingen lededes af Dekanus Dr. phil. Blegvad. Opponenten ex officio var: Dr. med. Jarløv og Landsretssagfører Oluf Petersen.

Ex auditorio opponerede Dr. med. Robert Lund.

Efter at Doktoranden havde oplæst sit vita ante acta, redegjorde han for sin tidligere videnskabelige Produktion og meddelte Detailler i Afhandlingen.

Doktoranden har tidligere skrevet:

En *astronomisk* Afhandling: Spiritusforbruget i Stjernebilledet »Den store Bjørn«.

En *kemisk* Afhandling: Studier over Forskellen paa Vismuth og Vermuth.

En *geografisk* Afhandling: Om Konsumering af svensk Banco i Bayern.

Af Detailler i Afhandlingen anførtes:

Historiske Journaler: Noah, Diogenes, Sokrates, Dr. Faust, Per Degn, Napoleon, Dr. Cook.

Undersøgelserækker over: Gamle Damer, Regensianere, Universitetsprofessorer, københavnske Politifunktionærer, Chauffører, Flyvere, Rigsdagsmænd.

Undersøgelser over Politibetjentes Fingeraftryk paa Bajerflasker.

Undersøgelser ved Lige-pumper. Evacuatorium Højtryks-manometer.

Farvenuancer i Urinen — alt efter de forskellige Slags Spiritus.

Radium.

En nærmere Redegørelse for Disputatsens Forløb vil det være meget vanskeligt at give. Der var mange overraskende Momenter, og Tilhørerne (og Deltagerne) havde overordentlig megen Fornøjelse af denne Disputats.

Doktoranden takkede til Slut Opponenterne og udtalte bl. a.:

»De har som bekendt særlig gode Betingelser for at tale med om Spiritus. Tak for den spirituelle Opposition.«

Dr. J. Fog har herefter til sin tidligere regensielle Grad: »Examinatus juris Pipianus« føjet den fornemme:

Doctor medicinae facultatis collegii domus regii.

Regensfester i Foraaret 1922.

Lindens Fødselsdag fejredes — dels for Kongens Legat, dels for egne Penge — ved en i Aar særdeles vellykket Frokost. Da det havde behaget Jfr. Lind at fejre sin 137-Aars Fødselsdag i et godt, men meget køligt Vejr, samledes man Kl. 12 i Salen omkring Smørrebrød (fra Universitetet), Øl, Snaps

og Kaffe. Provsten var syg, men Viceprovsten var til Stede. Flere afdøde bi-vaanede Højtideligheden; Telegram afsendtes og modtoges fra Kongen. Gildet fortsattes, efter at man i længere Tid havde opholdt sig omkring Linden, privatim et seriatim. Der blev efterhaanden ganske livligt paa Gaarden.

Dagen efter løb St. Bededagsballet af Stabelen — om end med store Fødselsvanskeligheder; først langt op paa Dagen lykkedes det Klokkeren at faa sat den »frokosttrætte« Komité i Arbejde.

Der serveredes The Kl. 8 og ellers intet. Salen var forsynet med Lyskastere i forskellige Farver, og der var i det hele taget gjort meget ud af Udsmykningen. Et jazz-band af Regensianere medvirkede. Ca. 30 Par deltog.

Lørdag d. 17. Juni foretoges en helt igennem vellykket Skovtur over Bagsværd til Frederiksdal under den konstituerede Klokker, stud. theol. Munks Ledelse.

Lørdag d. 24. Juni afholdtes det aarlige Lindebal. Festen begyndte Kl. 7^{1/2} med Fællesspisning paa Salen, hvor Dr. Hans Brix fungerede som Provst, da baade Provsten og V. P. var bortrejste. Ca. Kl. 10 aabnedes Ballet paa den nye Estrade, som paa Provstens Initiativ er bevilget os af Stipendiebestyrelsen. I Aftenens Løb var der Opræden af den østrigske Sangerinde Lia Many og Regensorkestret. Provstinden serverede venligst Kaffe i Gaarden Kl. 3. Ballet sluttede Kl. 5.

Klokkeren.

Sommerferien.

Non cuivis homini contingit adire Corinthum. Heller ikke opnaar enhver at komme til Espergærde. Men det eventyrlige har mangfoldige veje til og fra Regensen. Engang var vi to regensianere, til hvem et muntert sommereventyr faldt ned som pommeransen i Aladdins turban.

Husker du, uforglemmelige Astrup, hin sommer i Espergærde?

Ferien var saa smaat begyndt. Vi var næsten ene tilbage paa gaarden, og vi havde feriefornemmelser og en rørlig fælles formue paa 35 øre — det var lige fem øre for meget til tre glas tyndt øl paa en snask. Vi havde forsøgt at tilbyde os i Cook's rejsebureau som fremmedførere. Intet at gøre i aar, men hvis de muligvis skulde komme til at mangle nogen næste aar, saa maaske Det gik os ligesaa i et par andre bureauer. Saa gav jeg op og gik hjem, mens A. fortsatte rundgangen. Mon jeg ikke ligefrem satte mig til at læse?

Og saa kom eventyret. Til at begynde med viste det sig som en velklædt mand i trediverne i lidet paafaldende antræk og panamahat. Portneren havde vist ham ind til mig. Jeg havde aldrig set manden før. Han indledede med en

bemærkning om, at han kom i en noget usædvanlig anledning, idet han nemlig søgte et par feriebørn. De var to familier, som havde indrettet sig en fælles husholdning for sommeren i en villa i Espergærde, og nu havde de altsaa talt om et par feriebørn.

Jeg foreslog ham at ringe til »Politiken« eller et af de andre blade, som havde feriebørn at udbyde. Det havde han allerede selv tænkt paa, sagde han; men de børn var jo ikke større end deres egne. Nej, de vilde helst have nogle i en mere fremrykket alder. Om jeg ikke selv kunde tænke mig at gaa paa græs i Espergærde en fjortendages tid? Vi maatte ikke vente os nogen flot levemaade; men der var en stor have. De to herrer var jo som regel i deres forretninger dagen igenneem, men kom hjem til aften; frueerne og børnene var hjemme, et par bøger var der ogsaa. Men nu skulde de jo altsaa have to feriebørn. Om jeg ikke kendte en anden, jeg kunde tænke mig vilde passe. Jeg nævnede A. og fortalte, i hvilken anledning han i øjeblikket var ude.

Foreløbig blev det nu aftalt, at jeg skulde ringe, saa snart jeg havde talt med A. Og saa gik den fremmede.

Da A. kom hjem, fortalte jeg ham om besøget og den usædvanlige indbydelse. Han sprang i vejret af henrykkelse, og da han faldt ned igen, udbrød han: »Det er løgn!« Hans vantro var sejglivet; men omsider sagde han, at jeg maatte telefonere et »Ja, tak«. Jeg telefonerede, og den fremmede mente, at da han jo endnu ikke havde set min ven, var det bedst, at vi spiste frokost med ham den følgende dag paa Esplanaden; saa kunde vi komme over den første præsentation og aftale nærmere. Men vi maatte være rejseklare, naar vi kom til frokosten.

A's vantro rørte igen paa sig; men han indgik paa et kompromis med den, for saa vidt som han foreløbig pakkede noget vasketøj i en haandtaske og besluttede at tage varsel af frokosten. Hvis det viste sig, at den ikke var nogen mystifikation, saa vilde han ogsaa tro, at det øvrige havde sin rigtighed. Jeg gik ud for at slaa et forskud.

Da jeg kom tilbage, modtog A mig med en i mellemtiden sammenbrygget historie om en tysk filmsdirektør, som manglede tyve regensianere til at medvirke ved optagelsen af en række studenterfilm, der skulde foregaa i København og omegn; han havde tilbudt en saa fyrstelig betaling for en yderst ringe ulejlighed, saa at det vilde være ligefrem umoralsk at lade chancen gaa fra os. Skildringen af den pengestærke tysker var isprængt mange smaa realistiske særtræk, saa han blev sandsynlig. Jeg troede paa ham. Men det vilde jo kollideres med indbydelsen til Espergærde. Her var et dilemma, som — forsvandt, da A. indsmigrende erklærede, at hvis jeg vilde indrømme, at hele den Espergærdehistorie var opspind, saa vilde han tilstaa, at hans filmshistorie kun var »film«.

Men frokosten den næste dag var en saa velmagende virkelighed, at A's tvivl forsvandt. Vor fortræffelige vært krydrede maaltidet med en skæmtende skildring af stedet, vi skulde gæste, og dets øvrige beboere. Vi maatte jo orien-

teres lidt i forvejen, da han ikke selv kunde være til stede, naar vi ankom. Hvordan vi for resten havde tænkt os at komme derud? Han havde endnu ikke meddelt hjemme, at han havde inviteret os. Vilde det ikke være morsomt at falde med døren ind i huset? Hvis vi havde humør nok til det, kunde vi maaske faa en meget fornøjelig situation ud af det, og skulde det slaa fejl, kunde han jo rette paa det, naar han kom, tidlig paa aftenen. Nej, han vilde fraraade noget i retning af fodrejse. Det var bedre, at vi tog lige ud med toget; saa kunde vi have nogle madvarer med, som han havde lagt hen i jernbanegarderoben. Ellers kunde hans kone maaske komme i forlegenhed med at skaffe noget middagsmad, for vi var jo altsaa ikke ventede. Jo, der var nogen hjemme, baade den anden herre og damerne. Det var bedst vi havde hans signalement: høj, skaldet, lang i ansigtet, kunde minde om elgtyren i Zoologisk have.

Vi gik ind paa spøgen med godt humør. Ja, humøret svandt lidt, efterhaanden som toget nærmede sig Espergærde, og da vi endelig stod uden for villahaven, talte vi knapperne baade i jakke og vest, inden vi vovede at springe ind i eventyret. Heldigvis havde vi fødevarerne; det var jo som et slags ærinde.

Det var sjældne mennesker, tilfældet og et excentrisk lune havde ført os til. Signalementet var ikke fyldestgørende; men vi klarede os med det, der blev taget revanche for elgtyren ved fodboldspillet om aftenen. De fjorten dage, vi var indbudt til, blev til tre muntre, uforglemmelige uger — blev til en Aladdins pommerans, der havde sommerens spillende lød og eventyrets flygtige duft.

Non cuivis. . . !

Men maaske sidder nu en eller anden ung regensianer og opgør sin status, som vi gjorde det, inden vor sommerferiechance tonede op. Og maaske modnes pommeransen alt for ham. Ad mangfoldige veje naar det eventyrlige til og fra Regensen. Om nogen gav chancen en haandsrækning, det vilde ikke gøre dens eventyrlighed mindre for den Alladin, i hvis turban den faldt.

Chr. Bøiken.

Saaframt De ikke allerede er Medlem af

Regensianersamfundet,

bør De snarest mulig indmelde Dem.

Formaalet er at samle forhenværende Regensianere til selskabelige Sammenkomster og paa andre Maader værne om de gamle Regensminder.

Kontingent: 4 Kr. a arlig.

Indmeldelser modtages af Samfundets Kasserer, Overretssagfører *Oluf Petersen*, Herluf Trollesgade 16 A, og af Boghandler *Arnold Busck*, Købmagergade 49. Telefon 2453.

Udgivet af *Regensianersamfundet*.

Redigeret af Sekretær *Kristian Müller*, Røddinggade 9. Kbhvn. B.